

[Guldberg.]

har, som til trods for fordele og støtte indtil nu og med de regler, vi hidtil har haft, ikke har kunnet præstere en virkelig sænkning af byggeomkostningerne, og at man derfor hele tiden løber ind i det, at en yderligere støtte af den art, der her er foreslået, bliver en støtte til at undgå at blive nødt til at gennemtvinge den nedgang i byggeomkostningerne, som er helt afgørende i boligspørgsmålet, og derfor i virkeligheden snarere bliver en tildækning af, at byggeriet er væsentlig dyrere, end det burde være.

Så er der i lovforslagets § 10, stk. 3, en bestemmelse, som, hvis jeg har forstået den rigtigt, skulle være et forslag om en udvidelse af det i boligforliget aftalte antal rentesikrede boliger på de 12.000. Jeg vil gerne være helt klar over, om det er meningen, og jeg vil da også på forhånd sige, at hvis det er et forslag om en udvidelse af disse 12.000 rentesikrede boliger, så er det efter vores opfattelse i strid med vores aftaler og noget, vi må gå imod, fordi vi ikke tror på og ikke vil medvirke til, at man formindsker konkurrencemulighederne i byggeriet ved at give støtte på enkelte sektorer.

Konklusionen er altså, at de opgaver, vi gerne vil være med til at løse, dem vil vi tage op og forhandle om; formen kalder vi meget mærkværdig, den økonomisk finansielle side af det ser mærkelig ud, det ligner en tryllekunst, og det er svært at forstå, hvad meningen er med det. Hvis det er pengene, man vil have, så kan man jo bare sige det, så må det gå ind på normal måde; man kan jo også stille det op og sige, hvor meget man skal bruge det ene år og det andet år, men jeg synes, man ganske enkelt må gå til sagen og lade være med at gøre det så indviklet, som det er; kan vi koncentrere os om de formål, vi har været enige om hidtil, så er det altså ikke på det punkt, der bliver vanskeligheder fra vores side, men i høj grad vanskeligheder, hvad angår det at være med til at lave en så mærkværdig fondsdannelse som den, der her er tale om, og det spørgsmål vil vi gerne forhandle nærmere om.

Hastrup: Dette lovforslag har jo som titel fået et slagord, som er blevet brugt, man

kan også sige misbrugt, overordentlig stærkt i boligdebatten, og som tillige er blevet anvendt til at dække ret forskellige begreber.

I det forslag om en boligfond, som socialistisk folkeparti for nogle år siden fremsatte, var princippet, at der, fortrinsvis ved udskrivning af skatter, årlig skulle tilvejebringes 1 milliard kr. Til en rente på 4 pct. ville disse penge blive udlånt til visse af statsmagten favoriserede byggeforetagender, som altså herved frigjordes fra konkurrencen, der til gengæld påførtes de øvrige ikke-favoriserede foretagender, med det højst sandsynlige resultat, at byggeriet ville blive både dyrere og mindre omfattende, alt sammen til glæde alene for den dogmatiske socialisme, men til ringe nytte, ja, måske til direkte skade for boligsagen og dens løsning.

Under boligforhandlingerne i 1965 og 1966 ventilerede først lejerorganisationen sammen med forskellige andre organisationer og senere socialdemokratiet en tanke om at inddrage praktisk taget hele lejeforhøjelsen i den ældre boligmasse til fordel for statskassen, som derefter skulle kunne udlåne disse midler til nyt byggeri. Ved at overtage betydelige prioriteter i og dermed en væsentlig og efterhånden stigende del af ejendomsretten til de ældre boliger kunne staten således sikres ejendomsret også til nye boliger. Den ene hånd skulle i bogstavelig forstand vaske den anden, så de begge to blev lige røde. På længere sigt ville princippet helt underminere enhver tilskyndelse til privat investering i udlejningsbyggeriet.

Nogen løsning på boligproblemet kunne dette ikke give. Socialdemokratiet trak da også sit forslag tilbage. Det skete efter henstilling fra venstre og det konservative folkeparti, men det er rigtigt at tilføje, at socialdemokratiet ikke gjorde noget alvorligt forsøg på at kæmpe for denne tanke, som altså heller ikke var en særlig god tanke.

Nu har vi altså fået en ny og tredje udlægning af begrebet boligfond. Denne udlægning forekommer mig heller ikke at være særlig god. På visse punkter synes dette lovforslag temmelig forvirrende, men det har nok sine årsager. Ministeren har jo nemlig været stillet over for den vanskelige opgave på én gang at skulle respektere de boligpolitiske aftaler og at honorere de krav, som socialistisk folkeparti har fået opfyldt under sine forhandlinger med social-